maſt tunniſt oli ka ſee hirmus ſurm ſäält ära-löppenud. J. D.

Lapu naeſe julgus.

Aastal 1860, läksid üks naene ja üks mees Widerkiku metſaſt puu-raagu tooma. Kui tüki maad olid edaſi läinud, tuli korraga wana mee-lakkuja oma kahe poeaga neile wastu ja ajas ennaſt kohe püsti, et neid mõlemaid natukene ſülle wõtta. Mees ſeda nähes, pani kohe lõiku, aga naene jäi ſeisma ja heitis eemalt tugewa nahk rihma, (mis neil ikka ligi on), kus jookſew aas otſas oli, ümber karu kaela ja tõmbas rihma teiſe otſa rutuste ühe madala kaſe kännu ümber ja ſidus ſeda tugewaste kinni. Wana „Jõrr" tõmbas, et ſilmad punnis ja peaaegu pääſt wälja pidid tulema, ning poos ennaſt nenda iſt ära. Naene wõttis ſuure puu-tüwika ja matſutas ſellega wastu meſikäpa pääd, et pääluu põrus, kuni t'al toſs wiimaks wälja läks. Selle pääle lõi ta poead, kes wanaſt mitte eemale ei läinud, ka maha, ja oli nüüd ilma mureta.

Mees, kes ſeda eemalt kõik nägi, tuli oma warjuurkaſt wälja, astus nüüd julgeste ligi, ja tahtis omale kaa oſa neiſt mee-lakkujateſt ſaada; aga naene naeris teda wälja, läks ſiis kodu, mehele teatama, ja tulid ja wiiſid oma ſaaki ära. C. W. Fr.

Hää südamega Juudi naene.

Üks Juudi naene, kes pantide pääle mõnele waheſt raha laenas, oli parema ſüdamega, kui mitu kümmend ristiuſu naeſt. Selleſama rikka Juudi naeſe juure tuli üks õiete waene ristiuſu naene ja tõi oma palweraamatu tema kätte pandiks, mis pääle ta raha laenuks palus. Juudi naene küſis: „Mikspäraſt tood ſa juſt oma palweraamatu pandiks?" — Ristiuſu naene kostis: „See on mu ainus wara muud ei ole m'ul mitte, ſeſt mina iſt ja mu